

Sjuttonde söndagen 2020 – den dyrbara pärlan

Är Gud och hans rike det viktigaste för er? Eller har Gud bara blivit en detalj i ert liv? Vår Gud är en svartsjuk Gud, som vill stå i centrum i vårt liv. Annars kan han inte överösa oss med sin nåd och sina gåvor. Annars kan han inte hjälpa oss att leva ett gott och värdigt liv. Den stora risken i vårt konsumistiska livsklimat är inte att förneka Gud utan att se honom som en bisak, en detalj, en vara, som man lätt kan välja bort när det inte passar. Gud kan vara bra att ha när ingenting annat kommer i vägen eller när ingenting annat hjälper. Lars Gyllensten formulerade denna frestelse som ”det terapeutiska gudsbeviset”. Gud kan vara bra för vårt välbefinnande och vår trivsel, men han får inte ta för stor plats eller fordra för mycket av oss. Allt detta strider mot Bibelns syn, där Gud är den som styr och leder allt, den som har offrat sin enfödde Son för att rädda oss, den som vi skall älska och tjäna av hela vårt hjärta. ”Från dig får allt sitt värde och sin helighet”, så bad vi i dagens kollektbön för att understryka att vi måste sätta Gud helt i centrum och tjäna, tillbe och tacka honom för allt.

I dagens evangelium vill Jesus hjälpa oss förstå vilken skatt, vilken dyrbar pärla vi har fått, när Gud kommer in i vårt liv och öppnar sitt rike, sitt himmelrike för oss. En så stor gåva måste tas emot på tillbörligt sätt. Hela vårt liv förändras och fördjupas när Gud möter oss och ger oss tillträde till sitt rike av sanning och helighet, av barmhärtighet och rättfärdighet. Denna skatt är fördold, gömd, och därför måste vi under hela vårt liv kämpa för att bli delaktig av dess rikedom. Vi har fått skatten till skänks, av idel nåd och godhet från Guds sida. Samtidigt måste vi då lämna så mycket annat åt sidan som är oväsentligt och ovärdigt Gud. ”Himmelriket är som en skatt som ligger gömd i en åker” (Matt 13:44) Det är en process som präglar hela vårt liv: att gång på gång sätta Gud och hans rike före allt annat. Den dyrbara pärlan har lagts i våra händer och i vårt hjärta, men samtidigt måste vi ständigt söka efter den och sträva efter att den skall lysa upp vårt liv och präglar hela vårt sätt att leva och handla. Köpmannen i dagens evangelium måste sälja allt annat han ägde för att kunna förvärva den dyrbara pärlan. Gud tål ingen konkurrens. Allt annat måste vi göra oss av med.

Det kristna livet är alltid paradoxalt. Gud vill ge oss allt, men han vill också att vi avstår från allt och ger honom allt. Han har själv valt denna väg när han blir människa i Jesus Kristus. Han avstår från sin gudomliga härlighet, när han blir en av oss, lider och dör för oss. Samtidigt vill han ge oss del i denna gudomliga härlighet, när han uppstår ur graven och öppnar porten till himmelriket för oss. Vi får alltså efterfölja Jesus i allt. Steg för steg får vi följa i hans fotsteg under hela vårt liv. Han vill ständigt ge oss sin nåd och helighet, men då måste vi också lämna allt annat åt sidan och följa honom i hans utblottelse och fattigdom. Ingen av oss

kan undgå korsets tyngd, om vi verkligen vill komma honom nära och få ta emot den dyrbara pärlan, den oskattbara gåvan som han av all evighet har förberett åt var och en av oss.

Gud har en plan för var och en av oss, säger Paulus. Vi är kallade och inbjudna att låta oss infogas i denna plan, som Gud i sin barmhärtighet har förberett för oss. Därför är det så viktigt att vi i lyhördhet lyssnar till Guds röst för att kunna se vad Gud vill göra med oss. Vi kan därför upprepa Salomos bön: ”Så ge nu din tjänare ett lydigt hjärta” (1 Kung 3:9). När vi med hela vårt hjärta och i full frihet överlåter oss åt Gud är vi redan på god väg, på rätt väg. ”Visa i barmhärtighet hur vi skall leva i världen, så att vi under din ledning brukar de förgängliga gåvorna så att vi inte går miste om de oförgängliga”, så bad vi i kollektbönen. Vårt hjärta måste vara djupt förenat med Gud under hela vår vandring genom livet, så att vi inte fastnar i det jordiska och förslavas av det. Samtidigt är vi kallade att förvandla den jordiska verklighet där vi lever, så att den får likna himmelriket och återspegla något av Guds godhet och rättfärdighet.

”Vi vet att Gud på allt sätt hjälper dem som älskar honom att nå det goda, dem som han har kallat efter sin plan” (Rom 8:28), säger Paulus. Hela vårt liv är en vandring, en pilgrimsvandring på vägen mot himlen, mot evighetens härlighet. Herren själv går med oss och stöder oss, förmanar oss, hjälper oss att resa oss upp igen när vi har fallit. Vi är inte ensamma. Vi är ett heligt folk av pilgrimer. En helig Kyrka på väg, där vi ömsesidigt får hjälpa varandra. De som förvandlats lite mer av Guds nåd och helighet får visa de svaga tålamod och uppmuntra dem. Alla döpta har fått denna dyrbara pärla. Det är gemensam egendom. Ofta är det lättare för de fattiga att ta emot denna skatt. De rika har lite svårare att förlika sig med att lämna sina andra skatter. De fattiga kan hjälpa de rika att övervinna sin skräck för att bli av med sin rikedom. De rika i sin tur får tjäna de fattiga med sina tillgångar, liksom de kvinnor som åtföljde Jesus och hans lärjungar på pilgrimsvägen upp till Jerusalem.

”Dem han i förväg har utvalt har han också bestämt till att formas efter hans Sons bild, så att denne skulle vara den förstfödde bland många bröder” (Rom 8:29). Paulus påminner oss om att vi är så djupt förenade med Jesus att vi blir hans bröder. Han vill dela allt med oss. Det är det som är vår stora skatt och dyrbara pärla. Gång på gång måste vi erinra oss var vi har vår skatt. Vårt hjärta måste bli allt mer lyhört och lydigt, så att det blir vår stora glädje att få tillhöra Gud, tjäna, tillbe och tacka honom för allt. Allt annat måste vi steg för steg lämna därhän, så att vi blir allt fattigare när det gäller förgängliga ting, men allt rikare när det gäller de oförgängliga tingen, den dyrbara pärlan.